

get. Jeg er vis paa og har ogsaa allerede sporet det, at der er en stor Tak oppe fra mange Sider i den Anledning. Og at Spørgsmaalet er oppe i vort Folk, det har vist de allerfleste selv erfaret paa Valgtribunerne i Aar. Jeg vil gerne udtale, at det forekommer mig, at dette Lovforslag er et virkeligt Fremskridt, da der sigtes henimod et virkeligt Gode, ja, jeg kan godt sige det, for hele vort Folk. Det er et Retfærdighedskrav, man her søger at imødekomme, og det er dette at faa en ugentlig Hviledag. Dette at faa en ugentlig Hviledag er der en stor Mængde inden for vort Folk, som har et ganske berettiget Krav paa, en stor Mængde, der hidtil ved den tidligere Lovgivning har været afskaaren derfra. Jeg vil der pege paa den store Mængde Børn og da navnlig Drengene og unge Mennesker af forskellig Alder og ældre, ja, selv gifte Folk, som have været bundne til deres Forretninger Søndagen igennem. Jeg vil sige, at det har en stor baade human og social Betydning, at Søndagen virkelig bliver en Hviledag, naar man ser paa disse mange Børn, der kunne være beskæftigede om Søndagen, og om Hverdagen have de deres Skole og uden for Skoletiden ofte en Formiddags- eller Eftermiddagsbeskæftigelse. Mange unge Mennesker, der ere ansatte i Butikker og andre Forretninger, ere fuldt beskæftigede om Hverdagen, tidt fra tidlig Morgen til sen Aften; men naar vi om Søndagen færdes om i Gaderne, ser man jo, hvorledes der, selv om Butikken skal være lukket, arbejdes inden for med Ordning og Renliggørelse af Butikken, med Polering af Vinduer osv. Jeg er vis paa, at der i en Mængde Forretningslokaler, der ere lukkede for Offentlighedens Indblik, foregaar lige saa stor Virksomhed. Der er dernæst de smaahandlende, af hvilke der er et saa stort Tal, ikke blot i denne store By, men ogsaa i vore Provinsbyer, hvor Manden og Konen besørge Forretningen. Jeg ved det fra dem selv, hvorledes de ere optagne fra om Morgenen Kl. 6—6½ og somme Tider før til Kl. 11—11½ om Aftenen, idet der jo er forberedende Arbejder at gøre, før Butikken aabnes, og efter at den er lukket. De skulle ogsaa renlig holde deres Lagerlokaler og foretage andre Ting. Jeg ved, at det vil blive hilst med Glæde, at der bliver Udsigt til, at de virkelig kunne faa en Hviledag, som de trænge til, ikke blot for Legemet, men ogsaa for, at de kunne helligt Dagen til deres Familieliv, leve sam-

men med deres Familie og faa det lidt hyggeligt inden Dørs. Og for Ungdommen vil det være af stor Betydning, at de ikke blive legemlig overanstrengte, hvorved de udygtiggøres til deres Gerning senere hen i Livet og sløves, saa de tabe Lysten til et virkeligt nyttigt og godt Arbejde. Set fra et ganske humant og socialt Synspunkt, som jeg her kortelig har skitseret, maa Forslaget sikkert siges at have den allerstørste Betydning, og ser man hen til det, som der hidtil er taget saa stort Hensyn til, nemlig Forbrugerne, Køberne, tror jeg ikke, at der er Grund til at tage saa stort Hensyn dertil; thi de allerfleste ville godt kunne indrette sig og gøre deres Indkøb de tidligere Ugedage, navnlig om Lørdagen. Jeg føler mig overbevist om, at den største Del af vort Folk, jeg tør næsten sige hele vort Folk, naar det kommer til at staa dem klart, hvilken Betydning det har, og hvor mange Mennesker der lider derunder, med stor Beredvillighed vil lempe sig derefter. Vi have set det paa andre Omraader, f. Eks. Postvæsenet.

Saa er der en anden Side, som jeg ogsaa gerne vil fremhæve, nemlig den aandelige Side. Vi have en Folkekirke. I en af Grundlovens første Paragraffer, § 3, staar der, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke. Naar det staar paa en saa fremragende Plads, og det bestemmes, at den understøttes som saadan af Staten, finder jeg, at Staten har den Pligt ved sine Foranstaltninger at gøre det muligt for Kirken at tildele sine Goder, særlig dem, den uddeler om Søndagen, til saa store Dele af vort Folk, som sætte Pris derpaa. Jeg synes, at vort Folk, som kalder sig et kristent Folk, og jeg er vis paa, at der kun er en meget ringe Del, der vil frasige sig Kristennavnet, har et Krav paa, at Staten trækker Skellet og ordner Rammerne for Erhvervs livet, saa at det ikke hindrer Folket i at nyde de Goder, som Kirken kan byde dem særlig paa Søn- og Helligdage. Og det saa meget mere som det Guds Ord, som vi have inden for vor Folkekirke, den evangelisk-lutherske Folkekirke, ikke alene paabyder Hviledagen, men ogsaa siger, at man skal holde den hellig. Vi have desuden en Del inden for vort Folk, som bekender sig til en anden Religion end netop den evangelisk-lutherske, vi have jo reformerte Kristne, vi have katolske Kristne, og jeg finder, at selv om de bekende sig til en anden Religion — vi have Religionsfrihed —, skal man ogsaa lette dem Adgangen til at